

Diari de Girona

[Local](#)[Més Notícies](#)[Esports](#)[Economia](#)[Opinió](#)[Oci](#)[Vida i](#)[diaridegirona.cat » Ultima del dia](#)

Miquel Abras

"La música en català està de moda, i no aprofitem aquesta eina per reivindicar res"

Entrevista De Albert Soler Girona | 07.04.2011 | 02:00

Miquel Abras (la Bisbal d'Empordà, 1977) ha guanyat el premi Enderrock a la millor cançó d'autor amb L'últim adéu, inclosa al seu darrer treball Temps de zel. En plena gira del disc, actua aquest divendres a Celrà i dissabte a Ripoll

Abras: no hauria de ser un cantautor ecologista? Les meves cançons ja tenen a veure amb el paisatge, amb la zona, amb la terra. Em sento molt arrelat a l'Empordà.

No ho dubto, amb aquest cognom.

He, he, posem que tinc molt d'amor a la meva terra, doncs.

Amb Temps de zel està anunciant que va calent?

No jo, el que està calent és el món. Ningú no aguanta res, tot va massa de pressa. El disc parla de desamors, però amb metàfores de tal com està tot plegat.

Cert, parla de desamors, ruptures, banyes, etc. Està molt desenganyat?

El segon disc era massa optimista. Així que vaig fer aquest, que ha sigut molt dur de parir. L'últim adéu,

"La música en català està de moda, i no aprofitem aquesta eina per reivindicar res" **marta pich**

Fotos de la notícia

per exemple, no parla de desamor, sinó de la mort. Sovint gent em diu que plora escoltant-la perquè recorda algú estimat que va morir.

Que maco.

Bé, és una cosa real. Els altres discos parlaven d'una vida massa perfecta. Un disc així pot ajudar a mostrar que la vida no s'acaba, que segueix.

Ha dit "adéu" molt sovint?

La meua vida ha sigut molt normal, he estat casat tota la vida i...

Tota la vida? No deu ser tant, no?

Tota la vida fins fa poc, que m'he separat (riu). Es veu que aquest disc va ser com una predicció, perquè la separació es va produir en acabar-lo.

No devia ser per culpa del disc?

No hi va tenir res a veure (riu).

A la vida hi ha més desamor o amor?

Trobar amor és molt difícil. Disgustos a causa de l'amor, en canvi, n'hi ha molts.

Les dones són cruels?

Cada persona és un món. Als meus concerts potser un 70% són dones, potser perquè són més sensibles que els homes.

És més cruel el món de la música?

I tant, és molt més dur, no hi té res a veure. Aquest món fot moltes més punyalades que les dones.

Té el seu espai, encara, un cantautor català?

Has d'anar lluitant i trobar el teu propi públic. Això sí, el circuit se l'ha de muntar un mateix, no és com abans que esperaves que et truquessin. Les noves tecnologies ajuden molt avui, a l'hora de promocionar.

Celebro trobar un músic a favor de les noves tecnologies.

Sense Internet vendríem una mica més, però el futur és als concerts i Internet ens estalvia intermediaris.

Tal com està tot, els cantautors no haurien de deixar-se d'amors i desamors i cridar a la revolta?

Té raó. La música en català està de moda, i no aprofitem aquesta eina per reivindicar res. Els grups que omplen tenen lletres molt maques i mediterrànies... però falta queixar-nos. El pop-rock ha canviat molt, els cantants d'abans duïen grenyes i bevien birra, ara van mudats i beuen te. Entre poc i massa! Sí, hauríem de protestar més. I m'hi incloc a mi mateix, també.

Compartir a Facebook

Compartir a Twitter

Temes relacionats:

Rep les nostres newsletters al teu email

APUNTA-T'HI